

имаше и на опашката си двѣ черни пера, захваща да мършавѣе и да са замислюва нѣщо си. „Отъ какво ще да бѣде това? си помислихъ. — Да не го е хванала пипката? да не го е хванала гърлицата, и то болѣе, безъ да може да каже дѣ го боли?“ Хванахъ го, и гледамъ — нѣма нищо! Побарахъ му гушницата — праздна! „А, а, а! така твоите ученици хранатъ пилетата ти! си помислихъ; — а ти, глупави старчо Хаджи Генчо, още ги харизвашъ на такива нехранимайковци!..“ И така, азъ земахъ и заклахъ пиленцето. А и що можехъ азъ да направа? Не искате ли вие да го остава да пукне отгладе? — Отъ бога би било грѣхота, а отъ хората би било срамота. Ала дѣдо ви Хаджия е добаръ и правдолюбивъ човѣкъ, и за това азъ трѣба да ви кажа, че и той е малко кривичекъ въ тая работа. Кой знае, може Пѣйо да не е ималъ вчера много хлѣбъ, може майка му вчера да не е мѣсила, а може и да